

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

просп. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-17, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ

про зміну раніше повідомленої підозри

місто Київ

«31» січня 2023 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого управління Головного управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області капітан юстиції Борецька Наталія Сергіївна, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022112130000078 від 07.04.2022, за ознаками кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю підстав для зміни раніше повідомленої підозри особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278, 279 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

Васильєва Олександра Олександровича, (російською – Васильєва Александра Александровича), 05 квітня 1982 року народження, громадянина Російської Федерації, військовослужбовця Збройних сил Російської Федерації, який проживає за адресою: Російська Федерація, Самарська область, м. Самара та проходить службу на посаді помічника командира військової частини № 90600 з фізичної підготовки, місце дислокації якої розташоване за адресою: 443539, Російська Федерація, Самарська область, Волзький район, смт. Роцинський,

про підозру у:

- відданні наказу про вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України;

- відданні наказу про вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість

яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, поєднаного з умисними вбивствами, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до ст.ст. 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і збройних сил російської федерації як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам російської федерації, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту російської федерації на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил російської федерації вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих

підрозділів і військовослужбовців збройних сил російської федерації, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та російської федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території російської федерації службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб збройних сил російської федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей російської федерації, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20.02.2014, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво російської федерації з використанням військовослужбовців російської федерації та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади російської федерації під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації російської федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між російською федерацією та Україною з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Водночас, відповідно до Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949, учасниками якої є зокрема Україна та російська федерація (далі Конвенція), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *horsdecombat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої

слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Згідно із ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

В силу положень ст. 31 Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на

будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення

цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У подальшому, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президентом російської федерації, діючи згідно злочинного плану, до ради федерації направлено звернення про використання збройних сил російської федерації за межами держави, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05.00 год. президентом російської федерації оголошено про початок військової операції на території України.

Після цього, підрозділами збройних сил російської федерації, на виконання злочинного наказу представників влади російської федерації, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій- № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, та здійснено широкомасштабне військове вторгнення на територію України, яке триває до цього часу.

В ході даного вторгнення, підрозділами збройних сил та інших військових формувань російської федерації, в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, здійснюються спроби окупації міст на території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння і військового обладнання. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії російської федерації та її збройних формувань призводять до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заповідання матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У зв'язку з цим, 24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» на території України введено воєнний стан, який у подальшому продовжений.

У свою чергу громадянин рф Васильєв Олександр Олександрович, 05 квітня 1982 року народження, військовослужбовець зс рф, з військовим званням майор, помічник командира військової частини № 90600 з фізичної підготовки, який у складі БТГр обіймав посаду заступника командира мотострілецької роти мотострілецького батальйону 15-ої окремої мотострілецької бригади 2-ої гвардійської загальновійськової армії Центрального військового округу зс рф (надалі – 15 ОМСБр), за попередньою змовою групою осіб з іншими особами зі складу зс рф, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та зс рф, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території села Перемога Броварського району Київської області (надалі – села Перемога).

У період з 24 лютого по 28 лютого 2022 року, перебуваючи на території України, Краснощоків Максим Олександрович, обіймаючи посаду командира мотострілецького батальйону 15 ОМСБр), з метою швидкого захоплення села Перемога та подальшої його окупації для укріплення в ньому зс рф, користуючись своїми владними повноваженнями та можливостями, віддавав злочинні накази підпорядкованим військовослужбовцям з числа підпорядкованих йому командирів зс рф, у т.ч. Васильєву Олександру Олександровичу, який у складі БТГр обіймав посаду заступника командира мотострілецької роти мотострілецького батальйону 15 ОМСБр, щодо жорстокого поводження з цивільним населенням та вчинення щодо них інших порушень законів та звичаїв війни, поєднаних з умисними вбивствами.

При цьому, Васильєв О.О. та Краснощоків М.О., як офіцери та військові командири, що протягом тривалого часу перебували на службі у зс рф, були обізнані із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими,

зокрема, в положеннях міжнародного законодавства, тобто віддаючи вказані накази підпорядкованим військовослужбовцям та контролюючи їх виконання, останні чітко усвідомлювали їх злочинний характер.

Встановлено, що у період з 19 години 30 хвилин по 23 годину (більш точного періоду часу в ході досудового розслідування не встановлено) 28 лютого 2022 року, за місцем знаходження цивільного об'єкта, а саме у приміщенні «Нова пошта» за адресою: Київська область, Броварський район, с. Перемога, вул. Київська 5-а, у присутності та під контролем Васильєва О.О. та Краснощоківа М.О., невстановленими військовослужбовцями зс рф було незаконно позбавлено волі цивільних громадян України, серед яких були Бабенко Максим Володимирович, 16.05.1992 року народження та Максименко Андрій Вікторович, 19.11.1983 року народження.

Так, приблизно о 20 годині 28 лютого 2022 року, у приміщення «Нової пошти» за вищевказаною адресою, де переховувались цивільні особи, які самостійно зорганізувались для підтримання життєдіяльності с. Перемога, перебуваючи у цивільному одязі, не маючи при собі зброї, увійшли, вибивши вхідні двері, невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці зс рф в тому числі Васильєв О.О. і Краснощоків М.О., та наказали цивільним особам покинути підвальне приміщення, погрожуючи кинути туди гранату. Після цього, усіх присутніх вивели на вулицю та поставили на коліна, а потім примусили лягти обличчям до землі, тим самим здійснили незаконне затримання цивільного населення. В подальшому, з метою отримання від вищевказаних цивільних осіб інформації про військовослужбовців ЗСУ, Національної гвардії України, представників правоохоронних органів та територіальної оборони, які в майбутньому можуть чинити опір російським окупаційним військам, вищевказаними військовослужбовцями було вчинено жорстоке поводження з цивільним населенням та інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Так, невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями зс рф за вказівкою командирів Васильєва О.О. та Краснощоківа М.О. – Бабенку М.В. було нанесено удар ногою під ліве око, а також удари прикладом від автоматичної зброї, що містилася на озброєнні у зс рф, в потилицю, при цьому принижуючи честь та гідність особи, застосовуючи нецензурну лайку, вимагали надати покази щодо місцезнаходження військовослужбовців ЗСУ, Національної гвардії України, представників правоохоронних органів та територіальної оборони.

Крім того, невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями зс рф, у присутності, під контролем та за вказівкою Васильєва О.О. та Краснощоківа М.О., у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, було застосовано фізичне насилля до цивільної особи Максименка Андрія Вікторовича, у вигляді хаотичного нанесення ударів руками та ногами по усьому тілу, у тому числі, у ліву скроневу частину голови, ліву частину нижніх ребер, у праву лопатку, при цьому принижуючи честь та гідність особи, застосовуючи нецензурну лайку. Разом з тим, продовжуючи

виконання злочинного умислу, під час проведення незаконного допиту вказаної цивільної особи, невідомий досудовим розслідуванням військовослужбовець зс рф, здійснив постріл, з невідомої досудовим розслідуванням автоматичної зброї, у ступню правої ноги Максименка А.В, внаслідок чого куля пройшла навиліт. Таким чином, Максименко А.В. отримав легкі тілесні ушкодження, з короткочасним розладом здоров'я.

Отже, Васильєв О.О., вчинив незаконне затримання Максименка А.В. та Бабенка М.В., віддання наказу на жорстоке поводження з цивільним населенням, які виразились у нанесенні тілесних ушкоджень, побитті та катуванні, а також в погрозі вбивством Максименка А.В. та Бабенка М.В., чим порушив вимоги ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Васильєв Олександр Олександрович, підозрюється у відданні наказу про вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Також, досудовим розслідуванням встановлено, що у період з 19 години 30 хвилин по 23 годину (більш точного періоду часу в ході досудового розслідування не встановлено) 28 лютого 2022 року, у приміщенні «Нова пошта» за адресою: Київська область, Броварський район, с. Перемога, вул. Київська 5-а, на виконання незаконних наказів Васильєва О.О. та Краснощоківа М.О. у присутності командирів Васильєва О.О. та Краснощоківа М.О., продовжуючи свої незаконні дії, невідомі військовослужбовці зс рф, після незаконного позбавлення волі цивільних громадян України, які самостійно зорганізувались для підтримання життєдіяльності с. Перемога, перебуваючи у цивільному одязі, не маючи при собі зброї, з метою отримання від них інформації про військовослужбовців ЗСУ, Національної гвардії України, представників правоохоронних органів та територіальної оборони, здійснили напад на цивільне населення, шляхом незаконного затримання та вбивства - розстрілу цивільного населення із застосуванням невідомої в ході досудового розслідування автоматичної вогнепальної зброї, тобто умисно позбавили життя цивільних громадян України, а саме: Кулика Руслана Сергійовича, 07.06.1993 року народження, Коваля Дмитра Володимировича, 27.08.1996 року народження, Дзюбенка Ярослава Григоровича, 06.01.1985 року народження, Ярешка Сергія Миколайовича, 17.09.1976 року народження та Паливоду Олександра Тихоновича, 07.12.1975 року народження.

Так, вибивши вхідні двері приміщення «Нової пошта», де перебували цивільні, невідомі досудовим розслідуванням військовослужбовці зс рф, наказали вказаним особам покинути підвальне приміщення, погрожуючи

кинути туди гранату. Після цього, усіх присутніх вивели на вулицю та поставили на коліна, тим самим здійснили незаконне затримання цивільного населення, та в подальшому примусили лягти обличчям осіб до землі. В подальшому, на виконання незаконних наказів Васильєва О.О. та Краснощокова М.О., у присутності командирів Васильєва О.О. та Краснощокова М.О., невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці зс рф, по одному з періодичністю приблизно 20 хвилин, заводили Кулика Р.С., Коваля Д.В., Дзюбенка Я.Г., Ярешка С.М. та Паливоду О.Т. до підвального приміщення «Нової пошта» та розстрілювали (вбивали).

Також, з метою приховування слідів вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням, а також інших порушень законів та звичаїв війни, невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці зс рф, на виконання незаконних наказів Васильєва О.О. та Краснощокова М.О., у присутності командирів Васильєва О.О. та Краснощокова М.О., спричинили вибух приміщення «Нової пошти», за вищевказаною адресою, де знаходились тіла вищевказаних розстріляних цивільних осіб.

Отже, Васильєв О.О., вчинив незаконне затримання Кулика Р.С., Коваля Д.В., Дзюбенка Я.Г., Ярешка С.М. та Паливоду О.Т. та віддав наказ на вбивство цивільних осіб – Кулика Р.С., Коваля Д.В., Дзюбенка Я.Г., Ярешка С.М. та Паливоду О.Т., чим порушив ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Васильєв Олександр Олександрович, підозрюється у відданні наказу на вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, поєднаного з умисними вбивствами, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України.

Підозрюваному Васильєву Олександру Олександровичу роз'яснюються його права згідно ст. 42 КПК України:

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки доповідної доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним, обвинуваченим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та цим Кодексом випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Права мені роз'яснені і зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав: «___» _____ 2023 року _____ / _____

Повідомлення склав:

слідчий у кримінальному провадженні
№42022112130000078 -

Слідчий в ОВС СУ ГУ СБ України у м. Києві
та Київській області
капітан юстиції

Наталія БОРЕЦЬКА

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні №42022112130000078 -
прокурор Баршівського відділу
Броварської окружної прокуратури
Київської області

Дмитро ЛІТВИНЧУК